

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 306/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júna 2010 predbežne prerokoval sťažnosť H. K., D., t. č. vo výkone trestu I., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 127/2007 a jeho uznesením z 12. januára 2010 a porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 15144/2010-61/D/66 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť H. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2010 doručená sťažnosť H. K., D., t. č. vo výkone trestu I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského

súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 127/2007 a jeho uznesením z 12. januára 2010 a porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy postupom Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15144/2010-61/D/66.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 77/2007 z 25. septembra 2007 uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 a 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) formou účasti ako pomocník podľa § 10 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, za ktorý bol odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere tri roky a desať mesiacov.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 127/2007 z 12. januára 2010 ako nedôvodné zamietol. Podľa názoru sťažovateľa v odvolacom konaní vedenom krajským súdom boli porušené ním označené základné práva zaručené ústavou.

Sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti uviedol:

„Proti... rozsudku som v zákonnej lehote podal odvolanie..., ktoré som bližšie nekonkretizoval a preto som... svoje odvolanie doplnil a to tak, že som napadnutému rozsudku vytýkal zlú právnu kvalifikáciu..., neproporcionalitu trestu a iné...

V samotnom doplnení som sa domáhal zrušenia tejto kvalifikácie (pokr. tr. čin), nakoľko táto kvalifikácia nezodpovedá rozhodnutiam tr. kolégia Najvyššieho súd SR...

Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že páchatelom pokrač. tr. činu môže byť iba priamo páchatel' al. spolupáchatel', ale nie účastník na tr. čine, lebo pri účasti naplnil organizátor, návodca al. pomocník... inú skutkovú podstatu tr. činu...

Vzhľadom k tomu, že v bode 1. rozsudku defilujem ako účastník, je možné vyvodiť záver, že samotné tr. stíhanie proti mojej osobe bolo vedené nezákonným spôsobom!

... o mojom odvolaní sa rozhodovalo dňa 12. jan. 2010 na KS-TN, pričom poznamenávam, že pojednávania som sa nezúčastnil, nakoľko so o ňom nevedel.

Tvrdenie, že boli splnené zákonné podmienky k takémuto postupu, rozhodovať bez mojej účasti považujem za paralogické, nakoľko KS-TN vôbec nepožiadala OO PZ SR Dubnica nad Váhom o moje predvedenie, pričom TP... takýto postup dovoľuje... a preto sa KS-TN dopustil porušenia zákl. zásad tr. stíhania (§ 2 TP) a to niekoľkokrát ako i porušenia mojich práv, ktoré zaručuje Ústava SR.

Ide o tieto porušenia:

§ 2 ods. 7: premietnutie zásady vyjadrenej v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR

§ 2 ods. 9: premietnutie zásady vyjadrenej v čl. 50 ods. 3 Ústavy SR

§ 2 ods. 14: premietnutie zásady vyjadrenej v čl. 47 ods. 3 Ústavy SR

Dôkazom o tom, že mi bolo odopreté právo účasti a obhajoby je aj to, že KS-TN moje odvolanie zamietol ako nedôvodné... pričom sa vôbec nezaoberal dôvodmi môjho odvolania ako aj konaním, ktoré rozsudku predchádzalo...

V súčasnosti vlastním dva rozsudky, z ktorých vyplýva, že v oboch... som bol odsudzovaný za tr. čin úver. podvodu podľa § 250a TZ úč. do 31. dec. 05.

... ide o rozsudok OS-PB zo dňa 25. sept. 07, č. k. 2 T 77/07, právoplatný dňa 12. jan. 2010... a o rozsudok Okr. súdu Bratislava 2... zo dňa 21. okt. 08 č. k. 4 T 118/08, právoplatný dňa 21. okt. 08...

Rozsudkom OS-BA 2... som bol uznaný za vinného z tr. činu úver. podvodu podľa § 250a ods. 1, 3 TZ...

Rozsudok OS-BA 2 bol vyhlásený počas odvolacieho konania proti rozsudku OS-PB č. 2 T 77/07...

OS-BA 2 ma odsudzoval za skutok zo dňa 22. sept. 04...

OS-PB ma odsudzoval za 2 skutky a to:

1. skutok zo dňa 10. sept. 04 účastník...

2. skutok zo dňa 28. máj 04 samostatne...

Podľa § 122 ods. 10 TZ úč. od 1. jan. 06 sa za páchatel'a pokrač. tr. činu považuje ten, ktorý pokračoval v páchaní toho istého tr. činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden tr. čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe a v predmete útoku...

Toto samotné ustanovenie je možné na moju osobu aplikovať, ale iba na skutky zo dňa 28. máj 04 a dňa 22. sept. 04, nakoľko k prerušeniu súvisu medzi týmito útokmi nedošlo, avšak nie na skutok zo dňa 8. sept. 08, keďže splňam znaky účasti.

... keď sa moje tr. stíhanie za skutok zo dňa 22. sept. 04... skončilo právoplatným rozsudkom OS-BA 2... a v danom prípade je možné moje protiprávne konanie zo dňa 28. máj 04... považovať za pokračovací tr. čin úver. podvodu..., nemožno pre neprípustnosť (§ 9 ods. 1 písm. e)TP) v tr. stíhaní pokračovať a tr. stíhanie malo byť zastavené.

Vyššie uvedené by sa uskutočnilo, kebyže sa zúčastním pojednávania na KS-TN, lebo by súd musel vo veci 2 T 77/07 sám rozhodnúť... a tr. stíhanie zastaviť podľa § 281 ods. 1 s poukazom na § 9 ods. 1 TP.

Na základe uvedeného poznamenávam, že... 21. jan. 2010 som... navštívil KS-TN... po tom, ako som bol... 20. jan. 2010... upozornený na vydaný príkaz na dodanie do VT..., aby tento príkaz bol zrušený, nakoľko sa KS-TN dopúšťa obmedzovania osob. slobody a predložil som rozsudok OS-BA 2... Uvedený rozsudok OS-BA 2 bol zo strany KS-TN odignorovaný...

Moje nezákonné uväznenie do dnešného dňa predstavuje 137 kalendárnych dní, pričom oslovené inštitúcie (KS-TN, KP-TN a MS SR) tento nezákonný stav neodstránili.

Súčasný VT, ktorý vykonávam, je preto nutné považovať za hrubé porušenie mojich zákl. ľudských práv a slobôd...

Môj pobyt vo VT je v rozpore s čl. 17 ods. 1, 2 Ústavy SR...

O týchto skutočnostiach som viackrát informoval aj samotné MS SR, no ich postoj ako i postup nekorešponduje s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, nakoľko v mojom prípade nepodnikli žiadne opravné kroky...

Na môj dopyt reagoval OS-PB formou oznámenia zo dňa 1. júna 2010... v ktorom mi dali na vedomie, že ich súdom spis č. 2 T 77/07 na MS SR nebol odstúpený.

Takýto postup aký zvolilo MS SR, t. j. vôbec si nevyžiadali spis OS-PB č. 2 T 77/07 považujem za hrubé porušenie čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nakoľko MS SR malo k dispozícii oba moje rozsudky ako aj podania a i napriek tomu nemali snahu i záujem na odstránení tohto nezákonného stavu.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálehom vyslovil, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 127/07 a jeho uznesením z 12. januára 2010 došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a postupom ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. 15144/2010-61/D/66 k porušeniu jeho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

1. Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľom označených základných práv krajským súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 127/2007 a jeho uznesením

z 12. januára 2010 je predovšetkým potrebné uviesť, že jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Sťažnosť sťažovateľa bola doručená ústavnému súdu 8. júna 2010 (podaná na poštovú prepravu 7. júna 2010). Podľa zistenia ústavného súdu uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 To 127/2007 z 12. januára 2010, ktorého vydaním sa odvolacie konanie právoplatne skončilo, bolo obhajkyňi sťažovateľa doručené 11. februára 2010 a sťažovateľovi 16. februára 2010. Od uvedeného dátumu sa sťažovateľ mohol dozvedieť o prípadnom porušení svojich základných práv alebo slobôd napadnutým rozhodnutím krajského súdu a prípadným jeho postupom, ktorý rozhodnutiu predchádzal. Je teda zrejmé, že lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (t. j. dva mesiace) na podanie sťažnosti ústavnému súdu jednoznačne uplynula dávno pred jej podaním.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k príkazu na dodanie do výkonu trestu odňatia slobody, o ktorom sa sťažovateľ, ako tvrdí vo svojej sťažnosti, dozvedel 20. januára 2010.

Ústavný súd preto aj v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

3. V súvislosti s namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy postupom ministerstva v konaní vedenom pod sp. zn. 15144/2010-61/D/66 ústavný súd poznamenáva, že už zo znenia označeného článku, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, je zrejmé, že námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ako vyplýva z obsahu sťažnosti sťažovateľa, otázka náhrady škody nebola predmetom konania vedeného ministerstvom a navyše tvrdenie o porušení základného práva založené na argumentácii, že si ministerstvo pri vybavovaní veci sťažovateľa nevyžiadalo príslušný trestný spis okresného súdu, je bez ďalšieho absolútne nepostačujúca pre vyslovenie záveru o porušení základných práv alebo slobôd sťažovateľa. Je teda evidentné, že absentuje akákoľvek príčinná súvislosť medzi označeným postupom ministerstva a namietaným porušením základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy, preto v tejto časti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Nad rámec ústavný súd vo vzťahu k námietke porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 3 ústavy podotýka, že o náhrade škody spôsobenej nezákonným

rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom môže ministerstvo rozhodnúť až po splnení zákonných podmienok upravených v príslušnom právnom predpise (napr. § 6 a § 8 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), splnenie ktorých však sťažovateľ nepreukázal a ani netvrdí, že by boli naplnené. V konečnom dôsledku však o rozhodnutí ministerstva v súvislosti s konaním o náhradu škody sú oprávnené rozhodovať a rozhodnúť všeobecné súdy na základe opravných prostriedkov účastníkov takýchto konaní. Táto skutočnosť preto vylučuje právomoc ústavného súdu konať o tejto námietke sťažovateľa (princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy „... *ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.*“). Ústavný súd by preto mohol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť aj pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2010